

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Управління Служби безпеки України у Хмельницькій області

Слідчий відділ

вул. Героїв Майдану, 19, м. Хмельницький, 29000, тел. (0382) 65-76-91

www.ssu.gov.ua, e-mail: usbu_hml@ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 20001734

№ _____

На № _____

від _____

ПОВІДОМЛЕННЯ

про підозру

м. Хмельницький

31 серпня 2023 року

Старший слідчий в особливо важливих справах слідчого відділу Управління Служби безпеки України у Хмельницькій області підполковник юстиції Кобзаренко Сергій Миколайович, розглянувши матеріали кримінального провадження № 22023240000000112 від 22.06.2023 за ознаками кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України, та встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст.ст. 40, 42, 276 - 278 КПК України, -

ПОВІДОМИВ:

ОЛЬШЕВСЬКУ Нелю Леонідівну,
04.03.1984 р.н., уродженку
м. Красилів Хмельницької області,
громадянина України, зареєстровану
за адресою: Автономна Республіка
Крим, м. Сімферополь, смт.
Аерофлотський, вул. Вертолїтна, 7,
ІПН 3074410449, паспорт
громадянина України серії НА
№841068, виданий Красилівським
РВ УМВС України в Хмельницькій
області 16.03.2000,

про те, що вона підозрюється у **державній зradі**, тобто в діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України: переході на бік ворога в період збройного конфлікту та наданні іноземній державі та її представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, а саме: у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України.

Фактичні обставини кримінального правопорушення, у вчиненні якого підозрюється Ольшевська Н.Л.

Верховною радою Української Радянської Соціалістичної Республіки 24.08.1991 схвалено «Акт проголошення незалежності України», яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави - України.

Незалежність України визнали більшість держав світу, серед яких і Російська Федерація.

Згідно Конституції України, прийнятої Законом України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР (далі – Конституції України), Україна є суверенною і незалежною державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою. Перебування на території України підрозділів збройних сил інших держав з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, Гаазькими конвенціями 1907 року, IV Женевською конвенцією 1949 року, а також всупереч Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї 1994 року, Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією (далі – РФ) 1997 року та іншими міжнародно-правовими актами є окупацією частини території суверенної держави Україна та міжнародним протиправним діянням з усіма наслідками, передбаченими міжнародним правом.

Відповідно до ст. 17 Конституції України, захист суверенітету і територіальної цілісності України, забезпечення її економічної та інформаційної безпеки є найважливішими функціями держави, справою всього Українського народу (в тому числі і громадянина України Ольшевської Н.Л.). Забезпечення державної безпеки України покладається на відповідні військові формування та правоохоронні органи держави, організація і порядок діяльності яких визначаються законом.

Статтею 65 Конституції України встановлено, що захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України, шанування її державних символів є обов'язком громадян України. Громадяни відбувають військову службу відповідно до закону.

Відповідно до ст. 68 Конституції України, кожен (в тому числі громадянин України Ольшевська Н.Л.) зобов'язаний неухильно дотримуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей. Незнання законів не звільняє від юридичної відповідальності.

Згідно з п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, РФ, сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні їх зобов'язання згідно з принципами Заключного акта наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язались утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом Організації Об'єднаних Націй.

Відповідно до вимог ч. 4 ст. 2 Статуту ООН, всі Члени Організації Об'єднаних націй утримуються в їх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканості або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним з Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями від 16.12.1970 № 2734 (XXV), що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки; від 21.12.1965 № 2131 (XX), що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та обмеження їх суверенітету; та від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), що містить визначення агресії, встановлено, що ні одна з держав не має право здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації; здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Відповідно до Закону України «Про основи національної безпеки України» від 19.06.2003 № 964-IV, національна безпека визначається як захищеність життєво важливих інтересів людини і громадянина, суспільства і держави, за якої забезпечуються сталий розвиток суспільства, своєчасне виявлення, запобігання і нейтралізація реальних та потенційних загроз національним інтересам у сферах правоохоронної діяльності, боротьби з корупцією, прикордонної діяльності та оборони, міграційної політики, охорони здоров'я, освіти та науки, науково-технічної та інноваційної політики, культурного розвитку населення, забезпечення свободи слова та інформаційної безпеки, соціальної політики та пенсійного забезпечення, житлово-комунального господарства, ринку фінансових послуг, захисту прав власності, фондових ринків і обігу цінних паперів, податково - бюджетної та митної політики, торгівлі та підприємницької діяльності, ринку банківських послуг, інвестиційної політики, ревізійної діяльності, монетарної та валютної політики, захисту інформації, ліцензування, промисловості та сільського господарства, транспорту та зв'язку, інформаційних технологій, енергетики та енергозбереження, функціонування природних монополій, використання надр, земельних та водних ресурсів, корисних копалин, захисту екології і навколишнього природного середовища та інших сферах державного управління при виникненні негативних тенденцій до створення потенційних або реальних загроз національним інтересам.

Національна безпека України передбачає відсутність загрози у сферах: політичній, економічній, соціальній, військовій, екологічній, науково-технологічній, інформаційній, і полягає зокрема у: безпеці конституційного ладу і державного суверенітету України, невтручанні у внутрішні справи України з боку інших держав, відсутності сепаратистських тенденцій в окремих регіонах та у певних політичних сил в Україні, не порушенні принципу розподілу влади, злагодженості механізмів забезпечення законності і правопорядку (в політичній сфері); у відсутності проблем ресурсної, фінансової та технологічної залежності національної економіки від інших країн, не впливі за межі України інтелектуальних, матеріальних і фінансових ресурсів (в економічній); у відсутності посягань на державний суверенітет України та її територіальну цілісність (у військовій); у відсутності науково-технологічного

відставання від розвинутих країн (у науково-технологічній); у не витоку інформації, яка становить державну та іншу передбачену законом таємницю, а також конфіденційної інформації, що є власністю держави (в інформаційній сфері).

Державна безпека - це відсутність загрози, стан захищеності життєво важливих інтересів держави від внутрішніх і зовнішніх загроз в усіх вказаних вище сферах життєдіяльності держави.

Суверенітет держави означає верховенство державної влади, її самостійність усередині країни та незалежність у міжнародних відносинах, яка може бути обмежена лише необхідністю виконувати договори і зобов'язання в галузі міжнародних відносин.

Територіальна цілісність держави передбачає, що всі складові території держави (адміністративно-територіальні одиниці) перебувають в нерозривному взаємозв'язку, характеризуються єдністю і не мають власного суверенітету.

Територіальна недоторканість - це захищеність території країни в існуючих кордонах від будь-яких посягань, що можуть стосуватися незаконної зміни території України, визначеної рішеннями Верховної Ради України і міжнародними договорами України.

Обороздатність - це підготовленість держави до захисту від зовнішньої збройної агресії або збройного конфлікту. Складовими такої підготовленості є сукупність економічного, політичного, соціального, наукового, морально-психологічного та військового потенціалів. Стан обороноздатності України відображають її мобілізаційні можливості, кількість і якість Збройних Сил, її здатність швидко переходити на військовий стан, організовано вступати у воєнні дії та успішно виконувати завдання по обороні від агресії.

Впродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбулися в Україні, не встановлені на цей час службові особи Збройних Сил та інших військових формувань РФ, Федеральної служби безпеки РФ (далі – ФСБ РФ) та представники влади РФ на території РФ вступили у злочину змову та домовилися про здійснення протиправних умисних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

З метою реалізації вказаного умислу, не встановлені на цей час службові особи Збройних Сил РФ, ФСБ РФ та представники влади РФ упродовж 2013 року на території РФ розробили злочинний план, яким передбачалося для досягнення військово-політичних цілей РФ, поряд з застосуванням політичних, дипломатичних, економічних та інформаційних засобів, застосування засобів прихованого характеру, які полягали у використанні протестного потенціалу населення південно-східних регіонів України, формуванні під інформаційним впливом внутрішньої опозиції для створення постійно діючого фронту по всій території України.

3 грудня 2013 року по лютий 2014 року для забезпечення схвалення і підтримки громадянами РФ і жителями південно-східних регіонів України злочинних діянь, направлених на порушення суверенітету і територіальної цілісності України та відновлення впливу і вагомості РФ на світовій арені, вказаними особами організовано ведення інформаційно-пропагандистської підривної діяльності, яка у тому числі призвела та призводить до розпалювання національної ворожнечі.

Так, за допомогою всіх видів медіаресурсів РФ у цей період розпочато негативне викривлення подій на «Євромайдані», якими вказувалось на хибність

Європейського вектору розвитку зовнішніх відносин України та шляхом перекручування, хибного тлумачення, компонування інформації для зміни свідомості та ставлення громадян РФ і місцевих жителів південно-східних регіонів України, представників опозиційних сил зображали як прихильників націоналістичних поглядів та побудови української держави на засадах ідей національної самосвідомості та ідентичності, учасників національно-визвольного руху середини ХХ століття (ОУН, УПА) - як прибічників та послідовників фашизму, пропагуванні їх неповноцінності за ознаками ідеологічних та політичних переконань.

В подальшому, не встановлені на цей час службові особи Збройних Сил РФ, ФСБ РФ та представники влади РФ, продовжуючи виконання вказаного злочинного плану, всупереч вимогам п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, принципам Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимогам ч. 4 ст. 2 Статуту ООН і Декларацій Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734 (XXV), від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), спланували, підготували, розв'язали і почали ведення агресивної війни проти України, а саме: віддали наказ на вторгнення підрозділів ЗС РФ на територію України - Автономну Республіку Крим і м. Севастополь, здійснили тимчасову окупацію вказаної території, чим змінили межі території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Протягом лютого-березня 2014 року військовослужбовцями Збройних Сил РФ шляхом збройної агресії, з погрозою застосування зброї та її фактичним застосуванням, було захоплено державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, розташовані на території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя, тим самим вони порушили територіальну цілісність та державний суверенітет України, що продовжується по теперішній час.

Таким чином, з 20.02.2014 Автономна Республіка Крим та місто Севастополь фактично знаходились під окупацією військових підрозділів Збройних Сил РФ та інших військових формувань РФ.

Постановою Ради Федерації Федеральних Зборів РФ «Про використання Збройних Сил Російської Федерації на території України» № 48-СФ від 01.03.2014 за результатами звернення Президента РФ, виходячи з інтересів безпеки життя громадян РФ, власних співвітчизників і особового складу військового контингенту ЗС РФ, що дислокуються у відповідності з міжнародним договором на території України (Автономна Республіка Крим), у відповідності з п. «г» ч. 1 ст. 102 Конституції РФ надано згоду Президенту РФ на використання ЗС РФ на території України до «нормалізації суспільно-політичної обстановки в Україні».

06.03.2014 так звана «Верховна Рада Автономної Республіки Крим» ухвалила Постанову «Про проведення загальнокримського референдуму» №1702-6/14, чим порушила конституційний принцип територіальної цілісності України та вийшла за межі своїх повноважень, встановлених Конституцією України, Конституцією Автономної Республіки Крим, іншими нормативно-правовими актами.

Факт порушення був встановлений Конституційним Судом України, який у рішенні від 14.03.2014 № 2-рп/2014 визнав зазначену Постанову такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною), внаслідок чого вона втратила чинність.

11.03.2014 так званою «Верховною Радою АР Крим» прийнята так звана «Декларація незалежності Автономної Республіки Крим та міста Севастополь», якою проголошено Автономну Республіку Крим включно з містом Севастополь «суверенною державою» - «Республікою Крим».

15.03.2014 Верховна Рада України ухвалила Постанову «Про дострокове припинення повноважень Верховної Ради Автономної Республіки Крим», внаслідок якої парламент Автономної Республіки Крим втратив легітимність.

18.03.2014 підписаний «Договір між РФ та «Республікою Крим» про прийняття до РФ «Республіки Крим» та утворення у складі РФ нових суб'єктів», який вже 19.03.2014 рішенням Конституційного Суду РФ визнаний таким, що відповідає Конституції РФ, 20.03.2014 його ратифікувала більшістю голосів Держдума РФ, а 21.03.2014 - Рада Федерації Федеральних Зборів РФ.

21.03.2014 прийнятий Федеральний Конституційний Закон РФ № 6-ФКЗ, схвалений Держдумою РФ 20.03.2014 та Радою Федерації Федеральних Зборів РФ 21.03.2014, яким прийнято до РФ «Республіку Крим» та утворені в складі РФ нові суб'єкти - «Республіка Крим» та «місто федерального значення Севастополь». Підставами для прийняття «Республіки Крим» до РФ визнані:

а) результати «загальнокримського референдуму», проведеного 16.03.2014 в АР Крим;

б) «Декларація про незалежність АР Крим та міста Севастополя»;

в) «Договір між РФ та Республікою Крим про прийняття до РФ Республіки Крим та утворення у складі РФ нових суб'єктів»;

г) пропозиція «Республіки Крим» та «міста з особливим статусом Севастополя» про прийняття до РФ;

г) даний ФКЗ (ч. 2 ст. 1 ФКЗ), «Республіка Крим» вважається прийнятою до РФ з дати підписання «Договору між РФ та «Республікою Крим» про прийняття до РФ «Республіки Крим» та утворення у складі РФ нових суб'єктів» (ч. 3 ст. 1 ФКЗ).

Відповідно до п. 10 ст. 7 зазначеного закону, співробітники органів безпеки, митниці та міліції Республіки Крим, співробітники інших державних органів, які заміщають посади у зазначених органах на день прийняття до російської федерації Республіки Крим та утворення у складі Російської Федерації нових суб'єктів, мають переважне право на вступ на службу до органів федеральної служби безпеки, митних органів Російської Федерації та органів внутрішніх справ Російської Федерації, інших державних органів, що створюються відповідно до законодавства Російської Федерації на територіях Республіки Крим та міста федерального значення Севастополя, за наявності у них громадянства Російської Федерації, а також за умови складання ними іспиту на знання законодавства Російської Федерації та їх відповідності вимогам, які пред'являються законодавством Російської Федерації до співробітників зазначених органів.

Таким чином, іноземною державою - Російською Федерацією на законодавчому рівні створено передумови для переходу на її сторону громадян України – співробітників правоохоронних та інших державних органів України, які на момент анексії Російською Федерацією Автономної Республіки Крим займали посади у відповідних органах України.

Верховною Радою України 15.04.2014 прийнято Закон України №1207-VII «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України», згідно з яким перебування підрозділів ЗС РФ на території України з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами

України, Гаазькими конвенціями 1907 року, IV Женевською конвенцією 1949 року, а також всупереч Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї 1994 року, Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією 1997 року та іншим міжнародно-правовим актам, визнано окупацією частини території суверенної держави Україна, а територію Автономної Республіки Крим та міста Севастополь, внутрішні води України цих територій, внутрішні морські води і територіальне море України навколо Кримського півострова, територію виключної (морської) економічної зони України вздовж узбережжя Кримського півострова та прилеглого до узбережжя континентального шельфу України, на які поширюється юрисдикція органів державної влади України відповідно до норм міжнародного права, Конституції та законів України, а також повітряний простір над вищезазначеними територіями, визнано тимчасово окупованими територіями України внаслідок збройної агресії РФ.

Викладене кореспондує положенням Постанови Верховної Ради України від 27.01.2015 № 129-VIII «Про Звернення Верховної Ради України до Організації Об'єднаних Націй, Європейського Парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, Парламентської Асамблеї НАТО, Парламентської Асамблеї ОБСЄ, Парламентської Асамблеї ГУАМ, національних парламентів держав світу про визнання Російської Федерації державою-агресором», Постанови Верховної Ради України від 21.04.2015 № 337-VIII «Про Заяву Верховної Ради України «Про відсіч збройній агресії Російської Федерації та подолання її наслідків» та Постанови Верховної Ради України від 20.03.2018 № 2356-VIII «Про комплекс невідкладних заходів щодо практичної реалізації міжнародно-правової відповідальності Російської Федерації за збройну агресію проти України», якими визнано РФ державою-агресором та констатовано факт збройного конфлікту між Україною та РФ.

Зокрема, відповідно до звернення Верховної Ради України до Організації Об'єднаних Націй, Європейського Парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, Парламентської Асамблеї НАТО, Парламентської Асамблеї ОБСЄ, Парламентської Асамблеї ГУАМ, національних парламентів держав світу про визнання РФ державою-агресором, РФ визнано державою-агресором та констатовано факт початку збройного конфлікту, викликаного російською агресією з 20 лютого 2014 року під час вторгнення окремих підрозділів ЗС РФ через державний кордон України в районі Керченської протоки та використання РФ своїх військових формувань, дислокованих у Криму для забезпечення ведення агресивної війни проти України.

Резолюцією Генеральної Асамблеї ООН «Територіальна цілісність України» від 27.03.2014 № 68/262, «референдум», проведений в Автономній Республіці Крим та м. Севастополі (АР Крим) 16.03.2014, визнано таким, що не має законної сили і не може бути основою для будь-якої зміни статусу Автономної Республіки Крим та м. Севастополя (АР Крим).

Резолюціями Генеральної Асамблеї ООН «Стан у сфері прав людини в Автономній Республіці Крим та м. Севастополі (Україна)» від 19.12.2016 № 71/205 та від 19.12.2017 № 72/190, «Проблема мілітаризації Автономної Республіки Крим та міста Севастополь, Україна, районів Чорного та Азовського морів» від 17.12.2018, «Ситуація з правами людини в Автономній Республіці Крим та місті Севастополь, Україна» від 22.12.2018 послідовно засуджено тимчасову окупацію Російською

Федерацією внаслідок військової агресії частини території України - Автономної Республіки Крим та м. Севастополя (АР Крим) - підтверджено невизнання її анексії.

Таким чином, тимчасова окупація РФ частини території України - Автономної Республіки Крим та м. Севастополя (АР Крим), яка розпочалася із збройного конфлікту, викликаного російською військовою агресією, починаючи з 20.02.2014, а також анексія з боку РФ цієї частини території України є загальновідомими фактами, які за хронологією подій:

а) констатовані нормативними, хоча і засудженими з точки зору міжнародного права, актами РФ, а також «нормативними актами» самопроголошених суб'єктів на території України в АР Крим, законність яких не визнається державою Україна, проте прийнятих судом у даному випадку до уваги, оскільки вирішується питання про відповідальність за вчинення злочинів, внаслідок яких були прийняті такі акти;

б) встановлені національними нормативно-правовими актами, які є обов'язковими для застосування на території України;

в) засуджені загально міжнародними актами колективного реагування, - а відтак ці факти не потребують окремого судового доведення.

За таких обставин, статус території АР Крим, відповідно до Закону України від 15.04.2014 № 1207-VII «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» визначено як тимчасово окупована територія, унаслідок збройної агресії РФ, та встановлено особливий правовий режим на цій території, визначено особливості діяльності державних органів, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ і організацій в умовах цього режиму, додержання та захисту прав і свобод людини і громадянина, а також прав і законних інтересів юридичних осіб.

Таким чином, станом на березень 2014 року Україна перебувала у стані, що характеризується діями щодо вирішення національно-етнічних, релігійних та інших протиріч із застосуванням засобів збройного насильства, за яких держава не переходить в особливий стан, що визначається як війна, і не вводить режим воєнного стану в країні або на частині її території, а збройна боротьба не виходить за межі операційного напрямку (мають місце різні військові інциденти, військові акції, інші військові зіткнення обмеженого масштабу (низької інтенсивності) із застосуванням іррегулярних або регулярних збройних формувань), тобто знаходилася у періоді збройного конфлікту.

Разом з тим, відповідно до Указу Президента України від 02.03.2014 № 189/2014 «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 1 березня 2014 року «Про невідкладні заходи щодо забезпечення національної безпеки, суверенітету і територіальної цілісності України» та від 17.03.2014 № 303/2014 «Про часткову мобілізацію», затвердженого Законом України № 1126-VII від 17.03.2014 Збройні Сили України та відповідні військові формування приведені у повну бойову готовність, а в державі оголошено часткову мобілізацію.

Відповідно до ст. 1 Закону України від 06.12.1991 № 1932-XII «Про оборону України» особливий період – це період, що настає з моменту оголошення рішення про мобілізацію (крім цільової) або доведення його до виконавців стосовно прихованої мобілізації чи з моменту введення воєнного стану в Україні або в окремих її місцевостях та охоплює час мобілізації, воєнний час і частково відбудовний період після закінчення воєнних дій.

У зв'язку з викладеним з 17.03.2014 в Україні настав особливий період.

За наведених вище обставин у березні 2014 року в ході збройного конфлікту на всій території Автономної Республіки Крим невстановленими на теперішній час озброєними особами у військовій формі одягу без розпізнавальних знаків з числа військовослужбовців військових формувань РФ було захоплено державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, військові частини та правоохоронні органи, розташовані на території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя, зокрема, Сімферопольський районний відділ Головного управління МВС України в Автономній Республіці Крим, а також шляхом прийняття 21.03.2014 Федерального Конституційного Закону РФ № 6-ФКЗ (ст. 7) створено передумови для переходу на її сторону громадян України – співробітників правоохоронних та інших державних органів України, які на момент анексії Російською Федерацією Автономної Республіки Крим займали посади у відповідних органах.

Вищезазначене свідчить про проведення представниками Російської Федерації та її федеральних органів підривної діяльності проти України.

Здійснюючи підривну діяльність проти України, представники органів державної влади іноземної держави утворили на окупованій території України федеральні органи державної влади, місцевого самоврядування, органи внутрішніх справ, прокуратури та інші правоохоронні органи російської федерації з метою зміцнення та посилення заходів тимчасової окупації території Автономної Республіки Крим.

Зокрема, самопроголошеною владою так званої «Республіки Крим» за сприяння Російської Федерації було створено МВС по Республіці Крим та його структурний підрозділ - Відділ МВС Росії по Сімферопольському району, який розміщено у приміщенні захопленого Сімферопольського районного відділу ГУМВС України в Автономній Республіці Крим за адресою: Автономна Республіка Крим, м. Сімферополь, вул. Павленка, 1А.

Захоплення вказаного правоохоронного органу відбулось унаслідок збройної агресії РФ, а також злочинної діяльності та бездіяльності окремих працівників цього органу, зокрема лейтенанта міліції Ольшевської Н.Л., яка на той час виконувала обов'язки прес-офіцера Сімферопольського районного відділу ГУМВС України в Автономній Республіці Крим.

Незважаючи на наявність легітимного керівництва ГУ МВС України в АР Крим, колишнім працівниками цього управління у взаємодії з керівництвом Президії Верховної Ради Автономної Республіки Крим та представниками незаконних військових формувань здійснено самовільне протиправне присвоєння владних повноважень виконувача обов'язків міністра внутрішніх справ по Автономній Республіці Крим з подальшими незаконними діями, у тому числі проведенням кадрових призначень та звільненням працівників органів внутрішніх справ.

Виходячи з необхідності збереження життя, здоров'я, забезпечення прав і законних інтересів військовослужбовців, працівників Збройних Сил України, інших військових формувань, працівників правоохоронних органів України, які проходять службу (працюють) на тимчасово окупованій території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя, Указом Президента України від 24.03.2014 № 339 «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 23.03.2014 «Про передислокацію військових частин (підрозділів), установ та організацій Збройних Сил України, інших військових формувань і правоохоронних органів України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя

в інші регіони України» введено в дію рішення Ради національної безпеки і оборони України від 23.03.2014 «Про передислокацію військових частин (підрозділів), установ та організацій Збройних Сил України, інших військових формувань і правоохоронних органів України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя в інші регіони України».

Відповідно до вказаного рішення, наказано невідкладно розпочати передислокацію військових частин (підрозділів), установ та організацій Збройних Сил України, інших військових формувань і правоохоронних органів України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя в інші регіони України. Рішення було опубліковане в офіційних виданнях та в засобах масової інформації.

Як зазначено у ч. 2 ст. 14 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15.04.2014 № 1207-VII, військовослужбовці військових формувань та правоохоронних органів України, які не прибули до визначених пунктів у визначені військовими формуваннями та правоохоронними органами України строки, вважаються такими, що залишили військові частини, та зараховуються у розпорядження відповідних посадових осіб. Відповідна інформація щодо їх розшуку надається до правоохоронних органів.

Відповідно до п. 1 Положення про Міністерство внутрішніх справ, затвердженого Указом Президента України від 6 квітня 2011 року №383/2011, Міністерство внутрішніх справ України (МВС України) є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України.

Основним завданням МВС України, згідно п. 3 цього Положення є формування та забезпечення реалізації державної політики у сфері захисту прав і свобод людини і громадянина, власності, інтересів суспільства і держави від злочинних посягань, боротьби зі злочинністю, розкриття та розслідування злочинів, охорони громадського порядку, забезпечення громадської безпеки, безпеки дорожнього руху, а також формування державної політики у сферах міграції (імміграції та еміграції), у тому числі протидії нелегальній (незаконній) міграції, громадянства, реєстрації фізичних осіб, біженців та інших визначених законодавством категорій мігрантів.

Як встановлено п. 7 вказаного Положення, МВС України здійснює свої повноваження безпосередньо та через утворені в установленому порядку головні управління, управління МВС України в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі, на транспорті, районні, районні в містах, міські управління (відділи), лінійні управління (відділи).

Згідно ст. 1 Закону України «Про міліцію» від 20.12.1990 № 565-XII, який діяв до 07.11.2015 (далі - Закон України «Про міліцію»), міліція в Україні - державний озброєний орган виконавчої влади, який захищає життя, здоров'я, права і свободи громадян, власність, природне середовище, інтереси суспільства і держави від протиправних посягань.

Відповідно до ст. 4 вказаного Закону, правовою основою діяльності міліції є: Конституція України, цей Закон, інші законодавчі акти України, постанови Верховної Ради України, укази Президента України, постанови Кабінету Міністрів України, нормативні акти Міністерства внутрішніх справ України, Загальна

декларація прав людини, міжнародні правові норми, ратифіковані у встановленому порядку.

Крім того, ч. 1 ст. 7 Закону України «Про міліцію» визначено, що міліція є єдиною системою органів, яка входить до структури Міністерства внутрішніх справ України, виконує адміністративну, профілактичну, оперативно-розшукову, кримінальну процесуальну, виконавчу та охоронну (на договірних засадах) функції.

У відповідності до ч. 6 вказаної статті, у своїй діяльності міліція підпорядковується Міністерству внутрішніх справ України.

Частиною 8 цієї ж статті визначено, що в Автономній Республіці Крим, областях, містах, районах міліцією керують відповідно начальники головних управлінь, управлінь Міністерства внутрішніх справ України в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі, начальники районних, районних у містах, міських, лінійних управлінь (відділів) головних управлінь, управлінь Міністерства внутрішніх справ України в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі.

Відповідно до ст. 1 Дисциплінарного статуту органів внутрішніх справ України, затвердженого Законом України від 22.02.2006 № 3460-IV, працівники органів внутрішніх справ мають забезпечувати службову дисципліну - дотримання особами рядового і начальницького складу Конституції і законів України, актів Президента України і Кабінету Міністрів України, наказів та інших нормативно-правових актів Міністерства внутрішніх справ України, підпорядкованих йому органів і підрозділів та Присяги працівника органів внутрішніх справ України.

Згідно ст. 4 даного Статуту, у разі одержання наказу від старшого прямого начальника підлеглий зобов'язаний виконати його та повідомити про це свого безпосереднього начальника, скасувати наказ має право тільки начальник, який видав відповідний наказ, або старший прямий начальник, накази повинні бути законними, зрозумілими і виконуватися беззаперечно, точно та у визначений строк.

Як передбачено ст. 7 цього Статуту, службова дисципліна базується на високій свідомості та зобов'язує кожную особу рядового і начальницького складу органів внутрішніх справ дотримуватися законодавства, неухильно виконувати вимоги Присяги працівника органів внутрішніх справ України, статутів і наказів начальників; захищати і охороняти від протиправних посягань життя, здоров'я, права та свободи громадян, власність, довкілля, інтереси суспільства і держави та ін.

У відповідності до Присяги працівника органів внутрішніх справ України, затвердженої постановою Кабінету Міністрів України від 28.12.1991 № 382 (яка діяла до 30.03.2016) кожен громадянин України, вступаючи на службу до органів внутрішніх справ України, складає Присягу і урочисто клянеться завжди залишатися відданим народові України, суворо дотримуватися її Конституції та чинного законодавства, бути гуманним, чесним, сумлінним і дисциплінованим працівником, зберігати державну і службову таємницю. Мужньо і рішуче, не шкодуючи своїх сил і життя, боротися із злочинністю, захищати від протиправних посягань життя, здоров'я, права й свободи громадян, державний устрій і громадський порядок.

В умовах збройного конфлікту та окупації території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя, вірні присязі Українському народу військовослужбовці та працівники правоохоронних органів України, які проходили службу на території Автономної Республіки Крим, самостійно та централізовано виходили з окупованої території Автономної Республіки Крим для подальшого проходження служби у відповідних військових формуваннях чи правоохоронних органах України.

Досудовим розслідуванням встановлено, що громадянин України Ольшевська Неля Леонідівна, 04.03.1984 р.н., в органах внутрішніх справ – із 10.11.2011, яка з 31.05.2012 проходила службу на посаді дільничного інспектора міліції сектору дільничних інспекторів міліції Сімферопольського районного відділу Головного управління МВС України в Автономній Республіці Крим (наказ ГУМВС України в Автономній Республіці Крим від 31.05.2012 №1650/с) та якій наказом Міністерства внутрішніх справ України від 30.06.2012 №5540/с присвоєно спеціальне звання «лейтенант міліції», відповідно до Присяги працівника органів внутрішніх справ України, зобов'язана була завжди залишатися відданою народові України, суворо дотримуватися її Конституції та чинного законодавства, бути гуманним, чесним, сумлінним і дисциплінованим працівником, зберігати державну і службову таємницю, а також з високою відповідальністю виконувати свій службовий обов'язок, вимоги статутів і наказів, постійно вдосконалювати професійну майстерність та підвищувати рівень культури, всіляко сприяти зміцненню авторитету органів внутрішніх справ та мужньо і рішуче, не шкодуючи своїх сил і життя, боротися із злочинністю, захищати від протиправних посягань життя, здоров'я, права й свободи громадян, державний устрій і громадський порядок.

У березні 2014 року, точна дата досудовим розслідуванням не встановлена, Ольшевська Н.Л., будучи прес-офіцером Сімферопольського районного відділу ГУМВС України в Автономній Республіці Крим, отримала від не встановлених на даний час досудовим розслідуванням представників військових формувань і спецслужб Російської Федерації пропозицію щодо подальшого проходження служби у правоохоронних органах РФ.

При цьому Ольшевська Н.Л., усвідомлюючи, що починаючи з кінця лютого 2014 року територія Автономної Республіки Крим тимчасово не підконтрольна органам влади України та знаходиться під окупацією військових підрозділів Збройних Сил РФ, з особистих мотивів, всупереч інтересам держави Україна, в період збройного конфлікту, будучи діючим працівником правоохоронного органу України, самоусунулася від виконання своїх службових обов'язків.

Усвідомлюючи необхідність виконання завдань на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності та державній безпеці України, у разі прийняття злочинної пропозиції представників Російської Федерації, Ольшевська Н.Л. не заявила органам державної влади України про свій зв'язок з представниками РФ та про отриману від них пропозицію.

Натомість Ольшевська Н.Л., будучи громадянином України і діючим працівником правоохоронного органу України, діючи умисно в інтересах Російської Федерації та її представників, на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України, порушила свої обов'язки громадянина України, передбачені статтями 17 і 65 Конституції України, щодо захисту суверенітету і територіальної цілісності України, забезпечення її економічної та інформаційної безпеки, та свідомо погодилась на злочинну пропозицію представників Російської Федерації і прийняла рішення про вступ на службу до правоохоронних органів РФ, тобто перейти на бік ворога в період збройного конфлікту.

Так, наприкінці березня 2014 року, точна дата досудовим розслідуванням не встановлена, Ольшевська Н.Л., маючи злочинний намір про вступ на службу до правоохоронних органів РФ та знаючи про наявність у неї так званого «переважного права на вступ на службу до органів внутрішніх справ російської федерації, що

створюються відповідно до законодавства російської федерації на територіях Республіки Крим та міста федерального значення Севастополя» за умови наявності у неї громадянства Російської Федерації, відповідно до Федерального Конституційного Закону РФ № 6-ФКЗ від 21.03.2014, звернулась до державних органів Російської Федерації щодо набуття громадянства РФ.

При цьому, будучи обізнаною про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 23.03.2014 «Про передислокацію військових частин (підрозділів), установ та організацій Збройних Сил України, інших військових формувань і правоохоронних органів України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя в інші регіони України», введене в дію Указом Президента України від 24.03.2014 № 339, Ольшевська Н.Л. не виконала зазначені у них вимоги і всупереч конституційних обов'язків громадянина України та в порушення присяги працівника органів внутрішніх справ України не прибула на материкову частину України для подальшого проходження служби в органах внутрішніх справ України.

Натомість, 26 березня 2014 року, громадянин України Ольшевська Н.Л., з метою послідуного вступу на службу до правоохоронних органів ворога, набула громадянство Російської Федерації та подала до підрозділу Федеральної міграційної служби РФ (код підрозділу 900003) заяву та свій паспорт громадянина України НА №841068, вид. Краси́лівським РВУМВС України в Хмельницькій області 16.03.2000, для отримання громадянства Російської Федерації, чим підтвердила свої злочинні наміри щодо подальшої співпраці з представниками Російської Федерації та надання допомоги Російській Федерації у проведенні підривної діяльності проти України.

17 квітня 2014 року Ольшевська Н.Л., продовжуючи свою злочинну діяльність, отримала паспорт громадянина рф серії 9714 №095615, виданий 06.04.2014 Федеральною міграційною службою Росії (код підрозділу – 900003), що надало їй змогу реалізувати «переважне право на вступ до правоохоронних органів РФ»

Після набуття громадянства Російської Федерації та отримання паспорту громадянина РФ у 2014 році, точна дата досудовим розслідуванням не встановлена, Ольшевська Н.Л. вступила на службу до органів внутрішніх справ Російської Федерації та у період 2014-2018 р.р. проходила службу у прес-службі Відділу МВС Росії по Сімферопольському району, де, діючи на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України, здійснювала підготовку планів розвитку зв'язків з громадськістю та проведення відповідних засобів, інформування засобів масової інформації та громадськості про плани, досягнення і принципи діяльності вказаного органу внутрішніх справ РФ, організовувала прес-конференції та виступи керівників цього органу, приймала участь у засіданнях так званої Громадської ради при Відділі МВС Росії по Сімферопольському району, готувала матеріали для преси: інтерв'ю, заяви, повідомлення тощо.

У період 2018-2019 років Ольшевська Н.Л., продовжуючи свою злочинну діяльність, виконувала (в т.ч. і тимчасово) обов'язки старшого юрисконсульта Відділу МВС Росії по Сімферопольському району, а з 2019 року - юрисконсульта правового відділу МВС по Республіці Крим, зокрема, всупереч інтересам держави Україна здійснювала юридичний супровід діяльності даних органів, складала позовні заяви та інші процесуальні документи в інтересах цих органів, представляла дані органи в судах різних інстанцій, надавала консультації з правових питань тощо.

В період служби в органах внутрішніх справ Російської Федерації Ольшевська Н.Л. отримала чергові спеціальні звання «старший лейтенант внутрішньої служби», «капітан внутрішньої служби» та «майор внутрішньої служби», а також неодноразово заохочувалась окупаційними органами Російської Федерації.

Зокрема, 05 липня 2020 року Ольшевська Н.Л., будучи юрисконсультом відділення правового і організаційно-методичного забезпечення правового відділу МВС РФ по Республіці Крим, капітаном внутрішньої служби, відповідно до розпорядження адміністрації м. Сімферополя АРК №305-р від 05.07.2020, була нагороджена Почесною грамотою адміністрації м. Сімферополя Республіки Крим за «добросовісне виконання службових обов'язків, високу професійну майстерність, досягнення високих результатів у службі та у зв'язку зі святкуванням Дня Росії».

Таким чином, Ольшевська Н.Л., будучи громадянином України, відповідно до положень ст.13 Закону України «Про громадянство України», та діючим працівником органів внутрішніх справ України - прес-офіцером Сімферопольського районного відділу ГУМВС України в Автономній Республіці Крим, достовірно знаючи про обставини окупації території Автономної Республіки Крим військовослужбовцями військових формувань Російської Федерації, усвідомлюючи обов'язок завжди залишатися відданою народові України, суворо дотримуватися її Конституції та чинного законодавства, бути гуманним, чесним, сумлінним і дисциплінованим працівником, зберігати державну і службову таємницю, а також з високою відповідальністю виконувати свій службовий обов'язок, вимоги статутів і наказів, всіляко сприяти зміцненню авторитету органів внутрішніх справ, в порушення ст.ст. 4, 65, 68 Конституції України, ст.ст. 12, 17 Закону України «Про оборону України», ст.ст. 2, 4, 10 Закону України «Про міліцію», ст. 1, 4, 7 Дисциплінарного статуту органів внутрішніх справ України, затвердженого Законом України від 22.02.2006 № 3460-IV, Указу Президента України від 24.03.2014 № 339 «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 23.03.2014 «Про передислокацію військових частин (підрозділів), установ та організацій Збройних Сил України, інших військових формувань і правоохоронних органів України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя в інші регіони України», п. 10 Положення про проходження служби рядовим і начальницьким складом органів внутрішніх справ, затвердженого постановою Кабінету Міністрів УРСР від 29.07.1991 №114, згідно якого особи рядового і начальницького складу органів внутрішніх справ виконують усі обов'язки громадян, передбачені Конституцією та іншими законодавчими актами, а також п. 21 цього ж Положення, відповідно до якого особи рядового і начальницького складу зобов'язані проходити службу там, де це викликано інтересами служби і обумовлено наказами прямих начальників, всупереч моральних основ служби в органах внутрішніх справ, встановлених розділом III, та професійно-етичних правил поведінки працівника органів внутрішніх справ, встановлених розділом IV Правил поведінки та професійної етики осіб рядового та начальницького складу органів внутрішніх справ України, затверджених наказом МВС України від 22.02.2012 № 155, діючи умисно, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер свого діяння, передбачаючи його суспільно-небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, знаходячись в м. Сімферополі Автономної Республіки Крим, вчинила державну зраду, тобто діяння на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності та державній, економічній чи інформаційній безпеці України у

формі переходу на бік ворога в період збройного конфлікту і наданні іноземній державі та її представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, що виразилося у:

- її самоусуненні у березні 2014 року від виконання своїх службових обов'язків працівника органів внутрішніх справ України - прес-офіцера Сімферопольського райвідділу ГУМВС України в Автономній Республіці Крим;
- прийнятті нею у березні 2014 року злочинної пропозиції представників Російської Федерації про перехід на службу до органів внутрішніх справ Російської Федерації;
- не повідомленні органам державної влади України про свій зв'язок з представниками РФ та про отриману від них пропозицію;
- не виконанні нею Указу Президента України від 24.03.2014 № 339 «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 23.03.2014 «Про передислокацію військових частин (підрозділів), установ та організацій Збройних Сил України, інших військових формувань і правоохоронних органів України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя в інші регіони України» та не прибутті на материкову частину України для подальшого проходження служби в органах внутрішніх справ України;
- набутті нею 26.03.2014 громадянства Російської Федерації та отриманні 17.04.2014 паспорта громадянина РФ з метою вступу до органів внутрішніх справ Російської Федерації і подальшої співпраці з представниками Російської Федерації та наданні допомоги Російській Федерації у проведенні підривної діяльності проти України;
- вступі її на службу до органів внутрішніх справ Російської Федерації - Відділу МВС Росії по Сімферопольському району, який окупаційною владою було розміщено у приміщенні захопленого Сімферопольського районного відділу ГУМВС України в Автономній Республіці Крим за адресою: Автономна Республіка Крим, м. Сімферополь, вул. Павленка, 1А, з метою надання Російській Федерації та її представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України після набуття нею громадянства Російської Федерації та отримання паспорта у квітні 2014 року;
- проходженні нею служби у період з 2014 року і по 2019 рік у Відділі МВС Росії по Сімферопольському району та з 2019 року і по даний час – в МВС по Республіці Крим та здійсненні діяльності на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України, а також наданні Російській Федерації та її представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України.

Отже, громадянин України Ольшевська Н.Л., перейшовши у 2014 році у м. Сімферополі Автономної Республіки Крим на бік ворога в період збройного конфлікту, особистим прикладом продемонструвала іншим працівникам органів внутрішніх справ ГУ МВС України в Автономній Республіці Крим України свідоме нехтування Конституцією України, законами та іншими нормативно правовими актами України, невиконання обов'язків громадянина України та працівника правоохоронного органу України, своїми знаннями, навичками та діями всупереч інтересам України сприяла утриманню, посиленню та становленню окупаційної влади, що продовжує незаконні дії по окупації АР Крим по даний час, а також з 2014 року і по даний час виконувала обов'язки, пов'язані з наданням допомоги правоохоронним органам Російської Федерації в окупації Автономної Республіки

Крим та забезпеченні діяльності органів окупаційної влади, чим завдала шкоду суверенітетові, територіальній цілісності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України.

Зміст підозри Ольшевської Н.Л. у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України.

Ольшевська Н.Л. підозрюється у тому, вона, будучи громадянином України, відповідно до положень ст. 13 Закону України «Про громадянство України», та діючим працівником органів внутрішніх справ України - прес-офіцером Сімферопольського районного відділу ГУМВС України в Автономній Республіці Крим, достовірно знаючи про обставини окупації території Автономної Республіки Крим військовослужбовцями військових формувань Російської Федерації, усвідомлюючи обов'язок завжди залишатися відданою народові України, суворо дотримуватися її Конституції та чинного законодавства, бути гуманним, чесним, сумлінним і дисциплінованим працівником, зберігати державну і службову таємницю, а також з високою відповідальністю виконувати свій службовий обов'язок, вимоги статутів і наказів, всіляко сприяти зміцненню авторитету органів внутрішніх справ, в порушення ст.ст. 4, 65, 68 Конституції України, ст.ст. 12, 17 Закону України «Про оборону України», ст.ст. 2, 4, 10 Закону України «Про міліцію», ст. 1, 4, 7 Дисциплінарного статуту органів внутрішніх справ України, затвердженого Законом України від 22.02.2006 № 3460-IV, Указу Президента України від 24.03.2014 № 339 «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 23.03.2014 «Про передислокацію військових частин (підрозділів), установ та організацій Збройних Сил України, інших військових формувань і правоохоронних органів України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя в інші регіони України», п. 10 Положення про проходження служби рядовим і начальницьким складом органів внутрішніх справ, затвердженого постановою Кабінету Міністрів УРСР від 29.07.1991 № 114, згідно якого особи рядового і начальницького складу органів внутрішніх справ виконують усі обов'язки громадян, передбачені Конституцією та іншими законодавчими актами, а також п. 21 цього ж Положення, відповідно до якого особи рядового і начальницького складу зобов'язані проходити службу там, де це викликано інтересами служби і обумовлено наказами прямих начальників, всупереч моральних основ служби в органах внутрішніх справ, встановлених розділом III, та професійно-етичних правил поведінки працівника органів внутрішніх справ, встановлених розділом IV Правил поведінки та професійної етики осіб рядового та начальницького складу органів внутрішніх справ України, затверджених наказом МВС України від 22.02.2012 № 155, діючи умисно, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер свого діяння, передбачаючи його суспільно-небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, знаходячись в м. Сімферополі Автономної Республіки Крим, вчинила державну зраду, тобто діяння на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності та державній, економічній чи інформаційній безпеці України у формі переходу на бік ворога в період збройного конфлікту і наданні іноземній державі та її представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, що виразилося у:

- її самоусуненні у березні 2014 року від виконання своїх службових обов'язків працівника органів внутрішніх справ України - прес-офіцера

Сімферопольського районного відділу ГУМВС України в Автономній Республіці Крим;

- прийнятті нею у березні 2014 року злочинної пропозиції представників Російської Федерації про перехід на службу до органів внутрішніх справ Російської Федерації;

- не повідомленні органам державної влади України про свій зв'язок з представниками РФ та про отриману від них пропозицію;

- не виконанні нею Указу Президента України від 24.03.2014 № 339 «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 23.03.2014 «Про передислокацію військових частин (підрозділів), установ та організацій Збройних Сил України, інших військових формувань і правоохоронних органів України з тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя в інші регіони України» та не прибутті на материкову частину України для подальшого проходження служби в органах внутрішніх справ України;

- набутті нею 26.03.2014 громадянства Російської Федерації та отриманні 17.04.2014 паспорта громадянина РФ з метою вступу до органів внутрішніх справ Російської Федерації і подальшої співпраці з представниками Російської Федерації та наданні допомоги Російській Федерації у проведенні підривної діяльності проти України

- вступі її на службу до органів внутрішніх справ Російської Федерації - Відділу МВС Росії по Сімферопольському району, який окупаційною владою було розміщено у приміщенні захопленого Сімферопольського районного відділу ГУМВС України в Автономній Республіці Крим за адресою: Автономна Республіка Крим, м. Сімферополь, вул. Павленка, 1А, з метою надання Російській Федерації та її представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України після набуття нею громадянства Російської Федерації та отримання паспорта у квітні 2014 року;

- проходженні нею служби у період з 2014 року і по 2019 рік у Відділі МВС Росії по Сімферопольському району та з 2019 року і по даний час – в МВС по Республіці Крим та здійсненні діяльності на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України, а також наданні Російській Федерації та її представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України.

Отже, громадянин України Ольшевська Н.Л., перейшовши у 2014 році у м. Сімферополі Автономної Республіки Крим на бік ворога в період збройного конфлікту, особистим прикладом продемонструвала іншим працівникам органів внутрішніх справ ГУ МВС України в Автономній Республіці Крим України свідоме нехтування Конституцією України, законами та іншими нормативно правовими актами України, невиконання обов'язків громадянина України та працівника правоохоронного органу України, своїми знаннями, навичками та діями всупереч інтересам України сприяла утриманню, посиленню та становленню окупаційної влади, що продовжує незаконні дії по окупації АР Крим по даний час, а також з 2014 року і по даний час виконувала обов'язки, пов'язані з наданням допомоги правоохоронним органам Російської Федерації в окупації Автономної Республіки Крим та забезпеченні діяльності органів окупаційної влади, чим завдала шкоду суверенітету, територіальній цілісності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України.

Таким чином, Ольшевська Неля Леонідівна підозрюється у тому, що вона своїми вищеописаними діями, які виразились у державній зраді, тобто в діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітету, територіальній цілісності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України: переході на бік ворога в період збройного конфлікту і наданні іноземній державі та її представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, вчинила кримінальне правопорушення, передбачене ч. 1 ст. 111 КК України.

**Старший слідчий в ОВС слідчого відділу
УСБУ у Хмельницькій області
підполковник юстиції**

Кобзаренко Сергій Миколайович

ПОГОДЖЕНО

**Прокурор відділу нагляду за
додержанням законів регіональним органом безпеки
Хмельницької обласної прокуратури**

Якушко Надія Анатоліївна

«21» серпня 2023 року

Підозрюваному роз'яснено його права та обов'язки, передбачені ст. 42 КПК України:
Підозрюваний має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють, обвинувачують;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені цим Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, обвинувачення або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри, обвинувачення чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з додержанням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять

таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 цього Кодексу, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 цього Кодексу;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердилися;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

Крім того, на всіх стадіях кримінального провадження підозрюваний має право примиритися з потерпілим і укласти угоду про примирення. У передбачених законом України про кримінальну відповідальність та КПК України випадках примирення є підставою для закриття кримінального провадження.

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Підозрюваний _____

«__» год. «__» хвилин

«__» _____ 2023 року

Захисник _____

«__» год. «__» хвилин

«__» _____ 2023 року

Повідомлення про підозру вручив
Старший слідчий в ОВС слідчого відділу
УСБУ у Хмельницькій області
підполковник юстиції

Кобзаренко Сергій Миколайович